

Нощ на ужасите
в класната стая

Издателство „Фюм“

Author: KNISTER

YOKO UND DIE GRUSELNACHT IM KLASSENZIMMER

With Illustrationen: Melanie Garanin

© 2002 by Arena Verlag GmbH, Würzburg, Germany

Through Anthea Literary Agency Ltd

Автор: КНИСТЕР

ЙОКО. Нощ на ужасите в класната стая

С илюстрации на Мелани Гаранин

© Издателство „Фюм“, 2014

www.fiut.bg

Превод: Десислава Михайлова Лазарова

Редактор: Албена Раленкова

ISBN 978-954-625-947-9

Кой е Йоко?

Йоко е мъничко обичливо същество с рошава бяла козина. Той обожава студа също като бяло мече. Когато подскача из стаята и се мята от лампа на лампа, би могъл да бъде взет за маймунка. Понякога тича на четирите си крака и тогава хората си мислят, че е куче. Но Йоко не е нито бяло мече, нито маймунка, нито куче. Йоко е съвсем необикновен.

Пиа и Лукас, неговите приятели, отлично знаят това. И затова се грижат за палавия рунтав дребосък. Йоко обича да спи във фризера. Той има и други изключително необичайни навици. И понякога госта усложнява живота на двамата си приятели. Но пък непрекъснато ги разсмива с откачените си хрумвания. Човек просто не може да му се сърди! Пиа и Лукас искат да спестят на Йоко шумотевицата, която би се вдигнала, ако

той попадне в лапите на журналистите и започнат да го показват по телевизията и да пишат за него във вестниците. Затова го крият от гругите хора и най-вече от злия Тор ван Снейдер. Само той знае цялата истина за Йоко, защото той го е открил. Алчният Ван Снейдер иска да забогатее от Йоко, като го изложи в някой увеселителен парк и го показва на хората срещу входен билет. Но Йоко избяга от него и се скри при Пиа и Лукас. Тор ван Снейдер обаче не знае нищо. Той си мисли, че Йоко продължава да скита сам...

Глава 1

– Пиа, трябва сериозно да си поговорим!

Пиа току-що бе влязла, а майка ѝ стоеше на вратата на кухнята. По гласа ѝ се познаваше, че е много ядосана.

– Снощи те помолих да изхвърлиш боклука, а сега виждам, че кофата е още пълна.

– Но тази сутрин ти обещах, че ще изхвърля боклука веднага щом се върна от училище – сви рамене Пиа.

– Точно така, веднага щом се върнеш от училище. Но още преди два часа те чух да свириш на електрическата китара в колибата. Свиреше толкова силно, че се уплаших да не изпонагат картините от стените. От цели два часа си тук, а кофата все така си е пълна и освен това... защо всъщност си се върнала от училище още в десет? Свободни часове ли имахте? Някой учител ли е болен?

– Никой не е болен! – тросна се Пиа. – И освен това, току-що се връ...

Тя спря по средата на изречението. Май е по-добре да не се оправдава повече. Иначе

майка ѝ бързо ще разбере, че нещо не е наред. И тогава ще се наложи да ѝ обяснява кой е нагдувал електрическата ѝ китара в градинската къща. А това несъмнено е бил Йоко! Кой друг би свирил толкова силно, че да му затреперят пухкавите уши? Добре, че поне е спрял навреме. Пиа се шмугна покрай майка си и измъкна кофата за боклук от шкафа под мивката. Трябваше бързо да приключи с това и после да изтича при Йоко, преди отново да се е развихрил.

Родителите на Пиа си мислеха, че Йоко е куче, което Пиа е прибрала от улицата. Когато тичаше на четири крака, Йоко действително можеше да бъде взет за пудел. Но ако родителите ѝ го видеха да танцува, претметнал през рамо китарата, и да пее на забавния си йо-йо-език, тогава... м-да... какво ли щяха да си помислят тогава...

И без това се наложи дълго да ги убеждава да прибере за известно време улично куче в градинската къща. А ако разберяха какво загадъчно същество е Йоко, непременно щяха да се обърнат към полицията и щяха да накарат Пиа да се обади в зоологическата градина, за да бъде установено откъде е избягало това странно животно.

– Само по-бързо! – мислеше си Пиа, докато

измъкваше припряно торбата с боклук от кофата, толкова припряно, че торбата се скъса и няколко празни кутии от мляко се търкулнаха на кухненския под.

– Само това ми липсваше! – ядоса се Пиа. – Винаги, когато човек бърза...

Но какво беше това? Пиа се послуша. О, не!

– Я чакай, кой свири на твоята китара? – майка ѝ надникна в кухнята.

– Не чувам нищо! – сви уж безразлично рамене Пиа, но трескаво се опитваше да измисли някакво обяснение. Трябваше много бързо да ѝ хрумне нещо убедително!

– Това ми се вижда доста странно... – продължи майка ѝ и решително тръгна към входната врата.

– Аз... аз ще се заема с това – опита се да я изпревари Пиа.

– Ти ще се заемеш с боклука, а аз – с твоята колиба! – спря я майка ѝ.

Пиа застана отчаяно на пътя ѝ и избърбори:

– Но... в колибата... там е само... само... Лукас!

Камък ѝ падна от сърцето. Как не се сети по-рано?

– Ах, така значи, само Лукас – разсмя се майка ѝ. – И днес той не е на училище?

– Мисля, че учителите му са на някакво пътуване. Отивам да видя как е! – рече Пиа и изхвърча в градината.

– А боклукът?! – викна майка ѝ след нея.

Пиа грабна торбата и изтича към градинската къща.

– Пиа и нейният Лукас – подсмихна се майка ѝ.

Лукас беше най-добрият приятел на Пиа. Двамата бяха страхотен екип. На никого не бяха споменавали и дума за Йоко. Той беше тяхната голяма тайна.

Когато Пиа отвори вратата на градинската къща, насреща я блъсна истинска рок буря.

– Моля те, Йоко, престани! – изкрещя Пиа.

Но Йоко толкова се въодушеви от появата на Пиа, че от радост усили още повече звука. Той блъскаше по струните на китарата и ре-веше:

– Йона, йууу! Йона, йууу! Йона, йона, йуйуйуйу!

– Не, не! Сега не може да вдигаш такъв шум. Трябва да ти обясня нещо! Спри! – крещеше Пиа срещу китарната буря.

Но напразно.

Йоко като че ли не я разбираше или пък не искаше да разбере. Трябваше да се действа бързо. С един скок тя се озова при усилвателя и го изключи. Рунтавият гребосък обаче нямаше копче за изключване. Сега, когато усилвателят онемя, Йоко викна още по-силно:

– Пиа, юууу! Пиа, юууу! Пиа, юууууууууу!

Пиа не можа да се сдържи и се разсмя. Трудно беше човек да се сърди на Йоко. Толкова беше смешен! Беше си сложил слънчевите очила на Лукас и правеше опити да подражава на танцовите стъпки на една попзвезда, която беше гледал по телевизията. Внезапно Йоко млъкна, хвърли се към торбата с боклука в ръцете на Пиа и започна настървено да

рови в нея. Пиа едва успя да я издърпа от лапите му и каза през смях:

– Това е само смет, Йоко! Вътре няма нищо интересно за ядене.

Йоко остави внимателно китарата настрана и поглади с лапи корема си.

– Само не ми казвай, че пак си гладен! – ахна Пиа. – Нали тази сутрин ти донесох цели два хляба и една връзка наденички...

Тя млъкна насред изречението, защото едва сега забеляза разкъсаните останки от кутия за пица. Миналата вечер беше прибрала във фризера голям запас замразени пици. Трябваше да стигнат за цяла седмица.

Пиа се приближи до фризера, надникна вътре и не повярва на очите си. От пиците нямаше и следа. Йоко беше унищожил всичко.

– Но това бяха дванайсет пици! – възкликна тя с упрек. – Имаш ли представа колко струват? Дванайсет пици! С тях човек би могъл да нахрани цял футболен отбор. А ти дори не си правиш труда да ги размразиш и поглъщаш замразената храна, сякаш е блокче шоколад!

Йоко се опита да подреди останките от опаковките на земята, сякаш бяха пъзел. Той успя да сглоби една пица, взе ръката на Пиа, посочи с пръста ѝ пицата и измърмори:

– Вкусно, да, много, много вкусно!

Пиа завъртя очи.

– Да, точно така, вкусно! – скара му се тя. – Сега обаче на мен никак не ми е вкусно. Аз съм много ядосана! Разбираш ли? Пиа е ядосана!

Йоко поклати енергично глава, сякаш искаше да възрази, и каза:

– Пиа добра!

– Не, Пиа е лоша!

– Пиа, Пиа, добра, добра, добра!

– Не, Пиа ще стане лоша с Йоко!

– Йоко лош, лош – разкая се внезапно Йоко и се заудря с лапа по главата. – Лош, лош Йоко!

– Е, хайде, не е чак толкова зле! – разсмя се Пиа и се опита да го спре. – Невероятно е колко бързо се научи да говориш!

И действително, цяло чудо беше колко много научи Йоко само за едно лято. Особено голям напредък имаше с говоренето. А преди няколко дни Лукас му донесе буквара на по-малката си сестра. Така започнаха да го учат да чете и по всичко личеше, че той ще се справи успешно и с четенето.

– Останките от кутмиите ще приберем в торбата за смет – рече Пиа и започна да прибира от пода парчетата картон. – Това са отпагъци и трябва да се изхвърлят.

Йоко ѝ помагаше като послушно дете.

Обаче след като прибраха всичко, той издърпа пълната торба от ръката на Пиа, скочи с нея на масата, вдигна я високо, така че Пиа да не може да я стигне и извика:

– ИЗ-ХВЪР-ЛЯТ!

И след като каза хвърлят, пусна торбата на пода.

– Хвърлят, хвърлят, хвърлят! – викна Йоко, сияещ от гордост.

Пиа, естествено, изобщо не беше горда с него, защото като падна на земята, торбата се спуска и цялото ѝ съдържание се пръсна по пода.

– Ти да не си изкукуригал?! – викна тя ядосано и едва се сдържа да не го натупа по рунтавото гупе.

Той обаче продължи да гърдори:

– Кукуригал, хвърлят, кукуригал, хвърлят!

– Веднага да прибереш всичко! Отивам да донеса нова торба, като се върна, искам тук да свети от чистота. Разбра ли?!

Пиа вече беше натиснала гръжката на вратата, но се обърна още веднъж към Йоко и извика:

– И ти забранявам да вдигаш шум, да свириш и изобщо да вършиш каквито и да било глупости!

И тя хлопна вратата зад себе си и остави Йоко сам.

Когато малко по-късно се върна, не повярва на очите си. Йоко се люлееше в превъзходно настроение на полилея и гризеше лакомо един банан. А Лукас прибираше разхвърляните по пода отпадъци.

– Здравей, Лукас! Добре, че си тук – поздравя го Пиа. – Но какво правиш?

– Йоко ми даде да разбера, че трябва да се погрижа за тази неразбория. Пиа сърди, каза той...

– Малък хитрец такъв! – разсмя се Пиа и се зае да помага на Лукас.

– Как беше в училище? – полюбопитства тя.

– О, обичайните глупости. Представа си нямаш с какво нетърпение очаквам ваканцията...

– И аз – кимна Пиа. – Най-страхотното е...

Тя отвори една от кутиите кока-кола, които беше донесъл Лукас, и се намести на ди-

вана. Лукас остави торбата за смет в ъгъла и седна при нея. Йoko продължаваше да се люлее на лампата и слушаше какво си говорят.

– ...най-страхотното е, че класната днес ни обеща в предпоследния учебен ден да си направим нощ на четенето.

– Наистина ли?

– Целият клас ще остане да спи в училище. Със спални чували, надуваеми дюшеци и всякакви такива неща. Всеки трябва да донесе любимата си книга. Естествено, ще четем на глас.

– О, сигурно ще има страшни истории!

– О, да!

Лукас се замисли за миг.

– Бих могъл да дойда и аз – каза той след малко, усмихвайки се дяволито.

Пиа го погледна изненадана.

– Искам да кажа, за да стане истински страшно – добави той.

– Но госпожа Пичер каза, че само нашият клас ще има право да остане през нощта в училището.

– Ами тя просто няма да забележи. Никой освен теб няма да знае – иначе какви ужаси ще са?

Сега най-сетне на Пиа ѝ просветна и тя извика:

– Аха, ти искаш...

– Хууууу! – нагаде смразяващ вик Лукас, скочи, метна якето си върху главата и се понесе из градинската къщичка като същински призрак.

– Хууууу! Аз съм многострадалният дух на това училище! Колко добре, че дойдохте да ме посетите! Чакам това от триста години. Още от времето, когато бях размазан от бой на училищната скамейка... ааауууаааах... Вие сте първите, които посмяха да останат в училището в този среднощен час, но... хууууааааахахах... и последните. Никой от вас няма да излезе жив оттук!

Пиа скочи въодушевена, вмъкна се под покривката на масата и изкрещя със страховит глас:

– Ще ви изпотрепя с линеала, ще ви набуча на показалката, ще ви нагостя с гъската, тъб, исках да кажа, ще ви накълцам върху училищната гъска, ще ви удавя в мастилото... !

– Пречувствам голямо забавление! – Лукас свали якето. – Твоите съученици дълго ще си спомнят за тази нощ. Ще им мине всякакво желание да нощуват в класната стая.

– На класната ни също! – добави Пиа.

– Трябва само да го направим така, че да изглежда като истинско.

– И все пак не бива да се стига дотам, че госпожа Пичер да извика полиция – предупреди Пиа.

След това Пиа и Лукас се заеха да скроят идеалния план за тази нощ на ужасите. Те бързо стигнаха до извода, че за по-силен ефект и в името на своята безопасност трябва да заложат преди всичко на страховити шумове и звуци.

– Така няма да те видят, а това означава, че няма и да те хванат! – обясни Пиа.

– Дрънчащи вериги – досети се Лукас. – Ще трябва да се поогледам... Все ще намеря отнякъде желязна верига. А металната кофа няма да е проблем. Опитай се да се смееш в метална кофа, направо ще ти настръхнат косите от ужас.

– Само ако можехме да научим предварително дали в тази нощ ще бъде ветровито... Ще отворим прозорец в някоя от стаите и ако имаме късмет, вятърът ще вие като на изоставено гробище – заговори Пиа със светнали очи.

– Това с вятъра е добра идея! – призна Лукас. – Във филмите на ужасите винаги има вятър, който духа в пердетата и те се издуват така, сякаш зад тях има някого.

Лукас и Пиа обмисляха още дълго, през смях

и кикот, какво биха могли да направят, за да изненадат приятелите си с истинска нощ на ужасите.

Но по същото време и някой друг замисляше нещо страховито. Но не за да си прави шеги. Целта му не беше само да изплаши някого. Неговата цел бе Йоко. Него искаше да улови! Да си го върне завинаги.

Това беше ловецът Тор ван Снейдер. Ловецът на Йоко...

Тор ван Снейдер нагласи защитните очила на очите си и свали дебелите си кожени ръкавици. Защо носеше ръкавици в добре отоплената къща, вероятно и самият той не знаеше. Може би пазеше пръстите си да не се наранят и да загубят ловкостта си, когато му се наложи да използва някое от своите изключително скъпи и мощни оръжия. Или пък беше някой от многобройните странни навици на този странен човек.

А защо носеше защитни очила, беше ясно: искаше да запази очите си. Върху етикета на тъмнокафявата бутилка, която държеше в ръцете си, злобещо се хилеха два черепа –

знак, че съдържанието на бутилката е много опасно.

– Е, добре, а сега да видим какво правят моите любимци – рече Тор ван Снейдер, остави опасната бутилка, извади от кухненския шкаф пакет захар и тръгна към мазето.

На най-долното стъпало се натъкна на свито на кълбо куче. Ван Снейдер го отместил грубо с върха на обувката си. Животното само изскимтя тихо, но не помръдна. Не беше породисто, напомняше на кокершпаньол и едва дишаше. То погледна умолително Ван Снейдер с помътнелите си очи. Мъжът обаче само процеди презрително:

– Проклет пес! Кой ти е виновен, че ни отводата на любимците ми. И все пак ти благодаря за любопитството. Сега вече знам, че планът ми работи...

В един ъгъл на тъмното мазе, точно над голяма цинкова вана, висеше лампа със специална крушка. Такива лампи висят в парниците, а понякога и над аквариуми, за да ускоряват растежа на растенията. На дъното на ваната имаше пет-шест сантиметра мътна

вода. Ван Снейдер се нагвеси над ваната и поръси захар по повърхността на водата.

– Хайде, сладки мои малки сънотворни хапчета. Тук има нещо вкусно за вас, за да станете големи и силни и да се размножавате все повече, както си му е редът. Трябват ми много, много от вас, за да потънат в дълбок сън всички проклети песове в този град... както същински спящи красавици!

Тор ван Снейдер беше измислил наистина коварен план. Подъл като самия него. За да си върне избягалия йети, нямаше да се спре пред нищо, дори ако трябваше да пострада всички невинни котки и кучета в града.

Ван Снейдер си искаше обратно снежния

човек. Искаше да го продаде на телевизията и да забогатее. Течността във ваната щеше да го приближи към целта му. Във водата той развъждаше непознати в Европа миниатюрни водни бълхи, които бе донесъл от дълбините на все още неизследваните екваториални джунгли. От тяхната отрова гребните космати бозайници изпадаха в сънливо и безпомощно състояние.

Ван Снейдер предполагаше, че неговият йети се крие някъде из града. Или пък го криеха. Коварният му план предвиждаше да разпръсне бълхите из целия град с помощта на пулверизатор. Щеше да отвори много работа на ветеринарите. Ван Снейдер разчиташе на това, че някой ден в някоя ветеринарна лечебница ще попадне и неговият йети. Естествено, всеки ветеринар веднага би разбрал, че това не е куче, и би се обърнал към медиите, за да покаже странното животно. И тогава щеше да удари часът на Тор ван Снейдер...